

**НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ
ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ
У РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ**

С Ц Е Н А Р І Й
АНДРІЇВСЬКИХ ВЕЧОРНИЦЬ

Підготувала:

Методист навчально-методичного
центру естетичного виховання учнів
професійно-технічних навчальних
закладів у Рівненській області
Л. Сидорчук

Рівне – 2013

Стисла розповідь ведучого або вчителя про свято Андрія. Далі йде саме дійство.

На сцені – стіл, ослони, стільці, на стінах – рушники, у кутку – рогач, коцюба чи кочерга. Дівчата у вишитих сорочках та вінках із стрічками. На столі лежить калита.

Вечорнична паніматка. Ну, дівчата, ви добре потрудилися, гарно прибрали хату, приготували вечерю, і калита вдалася. А де ж ваші хлопці, що не йдуть?

Дівчата. Казали, що прийдуть. А давайте ворожить доки хлопців немає. Подивимось, куди нас доля покличе.

Дівчата по черзі ставлять на долоні палицю і дивляться, в який бік падає, туди й заміж піде.

Вечорнична паніматка. Ось вам, дівчата, очіпок і стрічка, поворожіть, яка скоріше заміж піде, а котрій ще дівувати.

Дівчата накривають на стільці мисками очіпок і стрічку. На цей час той, хто хоче ворожить, виходить з хати, потім заходить і вибирає: якщо очіпок – одруження, стрічку – дівування.

Вечорнична паніматка. Не засмучуйтесь дівчата, ви такі молоді, вродливі, всі поодружуєтеся, та не в один час.

І-а дівчина. Справді дівчата, у нас же стільки діла. Ану швидше роззувайтесь. Що ж, дівчата, почнемо. Можна загадати якесь бажання і мовчати, а можна і слова казати. Я перша:

Чобіточку мій новенький.
Теплий, теплий і гарненький.
Вкажи халявкою дорогу,
Хто посланий мені від бога.

І за ворота чи за пліт летить чобіток. Усі дівчата проводжають його поглядом.

2-а дівчина. Лети, впади та не розбийся,
І з вулицями розберися.
Й минувши вуличку Івана,
Вкажи на вулицю Степана.

І знову летить чобіток.

3-я дівчина. А я свій кину аж під хмару,
Хай пошукає мою пару.

4-а дівчина. Й торік я чобіток кидала,
Та щастя свого не впіймала.
Тож хай тепер оцінять люди,
А може й доля не забуде?

5-а дівчина. О, добре чую – впав,
Аби в снігу десь не пропав.

Решта кидають без слів. Після останньої одна з дівчат каже:

Дівчина. А тепер ходімо та подивимось, куди наші халяви нас поведуть?

Дівчата вибігають. За тином нема жодного чобота. І тоді там крики: «Не може цього бути!», «Я ж далеко не кидала», «А я таки високо кинула», «Та ж сніг не глибокий», «Дівчата, та це ж робота хлопців», «От капосні, навіть сьогодні не дадуть спокійно відпочити». Розтривожені вони повертаються на сцену. В цей час заходить бородастий дідусь з мішком за плечима.

Дід. Добрий вечір, дівчата! З Андрієм вас! А чого це ви чимось стривожені? (Поглянув на їхні ноги)
О, шибеники, постаралися. Що ж тепер робитимете?

Дівчина. Ще нічого не придумали. А ви куди ж оце, дідусю, в такий вечір?

Дід. Кажуть, що ваш Лейба приймає всяке дрантя, різні недоноски. От я і несу до нього цей мішок. Подивіться, може у своєму горі ви і для себе щось знайдете (вийняв чобіток).

Одна з дівчат. Ой, дівчата, та це ж мій чобіток!

Дід. Дивно, як це твій чобіт та потрапив у мій мішок? Може скажете, що і це ваш чобіт?

Інша дівчина. Це мій!

Третя підходить до діда, вириває мішок з його рук і висипає все взуття.

Дівчина. Ах ти ж, злодюго бородастий!

Зриває з нього шапку, бороду – і перед ними їхній же хлопець. Усі відсахнулись на мить і раптом дружно зареготали.

Хлопець. За те, що я вас так гарно обдував, кожна має дати мені квартиру горілки.

Дівчина. Обдував ти нас і справді прекрасно,
Та за горілку неясно...

Дівчата взуваються, тільки одна шкандибає в одному чоботі. Стук за сценою: «Можна?»

Дівчата. Можна!

Заходить хлопець

Хлопець. Добрий вечір дівчата!

Дівчата. Добрий вечір. А який оце біс тебе рано так приніс?

Хлопець. Та це, та це хлопці послали в розвідку, чи готові вареники? Померзли вже.

Дівчина. Хто померз? Вареники?

Хлопець. Та ні, хлопці. О, чи ти ба? А ти ж, Галю, чого вже три двадцять, три двадцять (*перекривляє, як дівчина шкандибає в одному чоботі*)

Дівчина. Та чобіт намуляв п'яту.

Хлопець. А я бачив, як твій чобіт помуляв кудись у село.

Дівчина. (*Спохватившись*) Давно?

Хлопець. Зовсім недавно.

Дівчина. І з ким же він помуляв?

Хлопець. А це вже секрет. Пляшку горілки і скажу.

Дівчина. І не обманеш?

Хлопець. Що ти! Хіба біля пляшки можна обманювати?

Дівчина. Принесу, слово честі принесу, тільки скажи. Бо ж батько справить мені такого Андрія, що не впізнає і свята неділя.

Хлопець. Всі чули?

Дівчата. Та чули. Швидше принось.

Хлопець виймає із-за пазухи чобіт, кладе до ніг дівчини. Вона злегка б'є його долонею по чубові.

Вечорнична паніматка. Дівчата! Все закінчилось благополучно!

Дівчина. Дівчата, здається вже хлопці прийшли. Чуєте, співають?

За сценою чути пісню, заходять хлопці.

Хлопці. Шановна паніматко, дівчата, тітко Ганно, чи дозволите зайти до хати?

Вечорнична паніматка. Заходьте, заходьте, ми вже вас зачекалися.

Дівчата. Дівчата, а несіть сюди калиту. Та розкажіть, як ви її готували.

Дівчата подають на червоній стрічці калиту.

1-а дівчина. А ось як!
Ми калиту місили,
З усіх криниць воду носили.
А балабушки місили -
З ополонки воду носили.

2-а дівчина. У тісто додавали мед, родзинки, посипали маком, оздобили кривульками. Обмастили медом, що принесли хлопці!
Спекли сухою, щоб важче відкусити!

Хлопці беруть калиту і чіпляють її так, щоб вона гойдалася і до неї можна було дострибнути.

3-я дівчина. А хто ж буде пан Калитинський? Будь ти, Сашко!

Хлопець. Добре! Я до витівок і жартів мастак! Хай буде так! Дайте нам, паніматко, будьте ласкаві, кочергу або ж рогача.

(Паніматка подає кочергу) Просимо пана Коцюбинського взяти Коцюбу і їхати до хати.

Один з хлопців бере коцюбу, сідає на неї верхи, як на коня, й імітуючи іржання, іде від порога й гукає: «Чи дозволите калиту кусати?»

Дівчина. Спробуй!

*Вершник робить коло і під їжджає до калити. В цей час грає весела музика. Підїхавши **Вершник** вітається:*

- Добрий вечір, пане Калитинський !
- Добрий вечір, пане Кочержинський!
- Чи дозволите Калиту кусати?
- Як будеш сміятись, буду по губах писати!

Хлопець пробує вкусити, його намагаються розсмішити. В цей час кочергу осідлав інший вершник.

Пан Калитинський.

- Куди їдеш?
- До млина.
- А що везеш?
- Міх.
- А що в міху?
- Сміх. Чи солодка калита?
- Хай коштує, хто пита.

За ним іде інший парубок, прикоськуючи, наче коня, кочергу, а другий, що примостився за ним, брикається, ірже

Парубок. Їдь, коню, не брикайся, будемо калиту кусати.*(Доїхав до калити)*

- Тпру! *(Кланяється Калитинському)*
- Добрий вечір, пане Калитинський!
- Добрий вечір, пане Кочержинський!
- Куди їдете?
- Їду з далекого краю, щастя-долю шукаю, хочу калити кусати.
- А я буду по писку писати!
- А я вкушу!
- А я впишу!

Парубки підстрибують. Намагаються вкусити калиту. Дівчата смішать різними прибалачками. Хто розсміється, того писар малює квачем.

Наступний вершник вигукує:

- Діду, діду, я на коцюбі їду!
- Як засмієшся, буду по губах писати!
- Я кусну!
- А я мазну!

Дівчина. Людоньки, людоньки! А мені можна?

Різні голоси. Що можна?

Дівчина. Та відкусити кусок калити!

Голоси. А навіщо?

Дівчина. Як і всі хочу щастя знайти!

Хлопець. Ну, ну, кусай та всіма зубами. Щоб найщасливіша була між нами.

Дівчина підстрибує і так міцно хапає калиту, що з нею опускається на підлогу. Дівчина відкушує шматок калити. Присутні на сцені регочуть.

Голоси: - «Оце козир-дівка»

- «Так, мабуть, і хлопці не утнуть»
- «Так вона ж пів калити відкусила»
- «От попади на такі зубки!» і ін.

Дівчина. А ви думали, що я не теє - то як його?

Хлопець. А хто це до нас прийшов?

Всі повернулись на той рух, а він тим часом підстрибує і відкушує шматок калити. Спочатку регоче він, а за ним інші.

Дівчина (до хлопця, котрий держить калиту). Слухай, а вона хоч свіжа?

Хлопець. Звичайно свіжа.

Дівчина. То вона, мабуть, пахне?

Хлопець. Звичайно, пахне.

Дівчина. Ану ледь-ледь нахили, я понюхаю.

І не встиг хлопець ще як слід нахилити калиту, дівчина спритно відкушує шматок. Знову регіт.

Вечорнична паніматка. Дівчата, хлопці! Давайте розділимо калиту між собою і з'їмо, а вже після цього сядемо за стіл. Дівчата наварили вареників з капустою, напекли пампушок і шуликів.

1-а дівчина (приказуючи). Калита, калита, солодка була. Тепер ми її з'їли – за женихом полетіли.

Дівчата приймають дольки безплатно, хлопці – дають гроші

2-а дівчина Як ти думаєш, кума,
 Туг Андрія в нас нема?

Хлопець Іменинник нині я,
 Тому і пропозиція моя.
 Що там наїдку у тій калиті?
 Інше у мене для вас на меті?
 Щоб набратись сили, добрести додому,
 Щедро пропоную товариству всьому:
 Прошу вас до столу сісти –
 Вареники будем їсти.

Вечорнична паніматка. Андрій народився! Будемо пригощатися, веселитися увесь вечір.

Дівчата і хлопці співають..